

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ

ΑΛΛΑ ΔΙΑΝ ΚΩΜΙΚΟΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ

[Αἱ παρατιθέμεναι εἰκόνες ἀφίλονται εἰς τὴν κομψὴν καὶ εὐφυῆ γραφίδα τοῦ νεοροῦ ἐν Ζακύνθῳ ἱερασιτέχνου κ' Στεφ. Δ. Ξενοπούλου ἀδελφοῦ τοῦ γνωστοῦ διηγηματογράφου καὶ ἡμετέρου καλλίστου συνεργάτου κ. Γρηγ. Δ. Ξενοπούλου.]

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

Ἐνας γιαιτρός - κ' ἕνας παθός

ΣΚΗΝΗ Α'

Τὸν εἶχε ὁ πονόδοντος τρελάνει,
ἐδέρνετο, βογγοῦσε ! τί νὰ κάνῃ !
Μὰ ξάφνου ἐκεῖ διαβάζει μιὰ ρε κ λ ά μ α
πῶς ἤλθ' ἕνας γιαιτρός — ποῦ εἶνε πράμμα ! —
ποῦ ὡς νὰ 'πῆς, βρὲ μάτια μου κρομμῦδι,
βγάξει τὰ δόντια, τσίκ ! μὲ τὸ τσιμπίδι !

ΣΚΗΝΗ Β'

— «Μπρέ ! νά, γιατρός τῆς προκοπῆς ! τὸν βροῦκα !»
 φωνάζει ὁ δόλιος· βάζει τὰ σκουτιά του,
 καὶ μ' ὄλη του τὴν ἄσπρη μαγουλίκα
 τρέχει νὰ 'δρῇ τὴν Ἐξοχότητά του.
 Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ζερβά - δεξιά, 'ρωτᾷει,
 βροῖσκει τὴν πόρτα, στέκεται, κτυπάει.

ΣΚΗΝΗ Γ'

— «Γιατρέ μου, σῶσέ με ! τοῦ λέει· εἶδα,
 ἐδιάβασα σὲ μιὰ ἐφημερίδα
 πῶς ἔχετε μιὰ τέχνη κ' ἓνα τρόπο
 νὰ βγάζετε τὰ δόντια δίχως κόπο !
 πῶς πρὶν κανεὶς προφθάσῃ ὦχ ! νὰ κράξῃ,
 ἐσεῖς τοῦ τῶχετ' ἐξαφνα πετάξει...»

ΣΚΗΝΗ Δ'

—'Α ! έννοια σου ! σ' ένα μινουΐττο μόνο
 δυό, τρία δέκα, όσα θέλεις ξερριζώνω. »
 Κ' εύθύς τόν κακομοίρη τόν άρπάζει,
 σ' ένα σκαμνί επάνω τόν θρονιαΐζει,
 και μιá ντανάλια σιδερένια πέρνει
 και όλάκερη 'ς τó στόμα του τή φέρνει.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Ψάχνει έδω κ' εκεί να 'βρη τó δόντι,
 μπρέ, τί γιατρός περιφνημος τρώντι !
 μά... διάολε ! τί λάθος ! ξερριζώνει
 μαζί μ' αυτό και όλο τó σαγώνι !
 Κ' εκείνος σπαρταράει, πέφτει κάτω,
 και δίνει μιá κλωτσά 'ς τά πισινά του.

ΕΚΗΝΗ ΣΤ'

— « Βρὲ σκύλε! βρὲ τ' εἶν' τοῦτα 'δῶ τὰ χάλια! »
 — « Τί νὰ σοῦ κάμω! παραπῆρε ἡ ντανάλια!
 Εἶχες σαγῶνι, βλέπεις, ντελικᾶτο,
 καὶ μὲ τὸ δόντι, πάρ' το ὄλο κάτω!
 Μά, ἂν καὶ πέρνω δέκα φράγκα τῶνα,
 σὺ δόσε δέκα γιὰ ὅλη τὴ σαγόνα... »

ΕΚΗΝΗ Ζ'.

Καὶ ὁ καλὸς σου, χῶρια ἀπ' τὸ σαγῶνι,
 καὶ δέκα στρογγυλὰ τοῦ ξερριζώνει!
 Καὶ τώρα ἔχει μέραις 'ς τὸ κρεβάτι,
 βογγάει καὶ θυμᾶται τὴ ῥε κ λ ἄ μ α,
 Μ' ἀφοῦ δὲν τοῦδγαλε καὶ κᾶνα 'μάτι,
 κι' αὐτὸ καλό! κι' αὐτὸ ἦταν μέγα θάμμα.

Ἐν Ἀθήναις, Ἰούλιος τοῦ 1891.

ΣΑΤΑΝΑΣ.